
Zamanımızın Altı Hastalığı 6-Sadece kendi menfaatlerini düşünmek

Zamanımızda çokca görülen ve toplum hayatımıza en çok zarar veren hastalıklardan "**Sadece kendi menfaatlerini düşünmek**" konusunu açıklayacağız.

Zamanımızda çokca görülen ve toplum hayatımıza en çok zarar veren hastalıklar şunlardır:

[1. Ümitsizliğin içimizde hayat bulup dirilmesi](#)

[2. Doğruluğun sosyal hayatımızda ölmesi](#)

[3. İçimizdeki düşmanlık hissine sevgi bağlamak](#)

[4. Bizi birbirimize bağlayan bağları bilmemek](#)

[5. Bulaşıcı hastalıklar gibi yayılan baskı unsurları](#)

[6. Sadece kendi menfaatlerini düşünmek](#)

SADECE KENDİ ÇIKARLARIMIZ İÇİN GAYRET SARFETMEK

“Neme lazım, başkası düşünsün.”

“Beni ısırmayan yılan bin yaşasın.”

“Ben susuzluktan ölsem, yağmur hiçbir daha dünyaya gelmesin.”

“Eğer ben görmezsem bir saadeti, dünya istediği gibi bozulsun.”

Bu sözlerin hepsi hakikat cihetinde merduttur, yani reddedilmiştir. Bu fikirler, İslam hakikatlerine tamamen aykırıdır.

KİMİN HİMMETİ (GAYRETİ) YALNIZ NEFSİ İSE, O İNSAN DEĞİLDİR.

Kişi kendisine verilen o azmetme ve mücadele etme potansiyelini, kendi şahsi arzu ve istekleri peşinde koştuğunda, küçülür, küçülür... Çünkü yaratılış itibarıyla insan, başka insanların varlığını, onların ihtiyaç

ve isteklerini gören ve hisseden sosyal bir varlıktır. Varlığında onu insan yapan en önemli özellikler, onun başka insanlarla kurduğu münasebetlerde ortaya çıkar. Bu özellikleri bir kenara atıp, sadece “benim amaç ve gayelerim, çıkarlarım” diyen bir insan, yaratılışından ve insanlığından uzaklaşmaya başlar.

Ey insan, yediğimiz bir ekmek giydiğimiz bir elbise için kaç ellere teşekkürü bir borç biliyoruz? Saçımızı kestirmek için berbere gidiyoruz. Hasta olduğumuzda doktora gidiyoruz. Demek ki insan, herkese herşeye muhtaç bir şekilde yaratılmıştır. Demek insan medenidir. Hayat-ı ictimaide birlik içinde yaşamak ve başkalarını da düşünmek zorundadır. “Neme lazım, başkası düşünsün.” demeye hakkı yoktur.

KİMİN GAYRETİ MİLLETİ İSE, O TEK BAŞIYLA KÜÇÜK BİR MİLLETTİR

İşi ne denli kendinden uzaklaşır da, bir başka insanın, bir başka kardeşinin bir ihtiyacını gidermek adına uğraşırsa, o nispette kendi ruhunu yüceltir. Ve bu gayret, himmet dediğimiz ulvi bir hal aldığından, o kişi “insanlık” kadar yükselmiş olur. Ve bir de, hamiyete dönüşür, din ve vatan gibi en yüce değerleri yüceltme ve koruma hissiyatına büründüğünde, artık o kişide İslam nuruyla parlamış hakiki bir insanlık görünmeye başlar. Artık o insan, “başkalarının” dini için düşünür, dini için hisseder, dini için kaygılanır, dini için yaşar...

Ona (o mala) olan arzularına (ve kendi ihtiyaçlarına) rağmen, yoksula, yetime ve esire yemek yedirirler(di). (İnsan (Dehr) Suresi 8. ayeti)

TOPLUM DÜZENİNİ SAĞLAMAK İÇİN ÇARE: ZEKAT

ZEKAT, toplumda adaleti tesis eder. Maddeten zengin olan insanlar da, fakir olan insanlara zekat sayesinde merhamet etmiş olur. Maddeten fakir insanlar, zekat sayesinde zenginlere olan hırsı kesilir, onlara hürmet eder. Toplum içinde bazı herc-ü mercler ve Fransız ihtilali gibi fakir-zengin mücadelesi tarih boyunca görülmüştür. Toplum düzeninin çok defa bozulmasına sebep olan bu iki tabaka arasındaki ayrılık, zekat sayesinde birleşir. Fakir ve zengin tabakası zekat sayesinde barışır.

Toplum düzeni sağlanmış olur. Bir Hadis-i Şerifte Peygamber Efendimiz (asm) şöyle buyurmuşlardır.

Zekat İslamın köprüsüdür (Hadis-i Şerif)

Zekat, İslamın farz olan ibadetlerindedir. Zekat veren kişi dini görevini yerine getirdiği gibi toplumsal bir faydaya da imza atmıştır. Böylelikle müslümanlar arasında sağlam bir bağ oluşmaktadır.

Kuran-ı Kerimde buyuruluyor ki:

Sevmekte olduğunuz şeylerden (Allah yolunda) sarf etmedikçe, (gerçek) iyiliğe aslâ erişemezsiniz. O hâlde her ne sarf ederseniz, artık şübhesiz ki Allah, onu hakkıyla bilendir. (ALİ İMRAN-92)

“FAİZ, SEN ÇALIŞ BEN YİYEYİM DEMEKTİR”

Faiz, fakiri daha çok fakirleştiren, zengini de daha çok zenginleştiren bir sistemdir. Malın, mülkün bazı kişilerde toplanmasına, diğer bir kısım insanların da yiyecek ekmeği zor bulmasına sebep olan merhametsiz bir usüldür. Cenab-ı Hakk, insanlara merhamet ederek fakirlerin haklarının muhafazası için faizcileri şiddetle tehdit etmiş ve faizi haram kılmıştır. Kuran-ı Kerimde buyuruluyor ki:

Ribâ (fâiz) yiyenler (kafirlerden), ancak kendisini şeytan çarpmış kimsenin, cinnet nöbetinden kalktığı gibi kalkarlar! Bu, şübhesiz onların: 'Alış-veriş (de) ancak fâiz gibidir' demeleri yüzündendir. Hâlbuki Allah, alış-verişi helâl, fâizi ise haram kıldı! O hâlde kim kendisine Rabbinden bir nasîhat gelir de (fâizden) vazgeçerse, artık geçmişte olan (İslâm'a girmeden önce aldıkları) kendisininindir. Onun işi (hakkındaki hüküm) ise Allah'a âiddir. Kim de (helâl sayarak fâize) dönerse, işte onlar ateş ehlidirler! Onlar orada ebedî olarak kalıcıdır. (BAKARA suresi 275. ayet)

Evet, 1789 Fransız İhtilali ile başlayıp, komünizm hareketi ile devam edip, en nihayetinde İkinci Dünya Savaşını netice veren ve ondan sonra soğuk savaşa yerini bırakan emek-sermaye çatışması, insanlık tarihinin en karanlık dönemlerinden bir dönemdir ki, bu karanlığın en önemli nedeni iki kelimedir.

Birinci kelime:

'Ben tok olayım; başkası açlıktan ölse bana ne!..'

İkinci kelime:

'Sen çalış, ben yiyeyim.'

Birinci kelime **'Ben tok olayım; başkası açlıktan ölse bana ne!..'** zekat ve yardımlaşma ruhunun terk edilmesi anlamına gelmektedir. İkinci kelime olan **'Sen çalış, ben yiyeyim.'** ise bencilliğin en alçakçası olan faizciliğe, yani bankacılığa işaret etmektedir.

İslam faizi yasak edip, zekatı emrederek, bu iki sınıf arasında sağlam ve sağlıklı bir köprü kuruyor ve bu kavgayı bitiriyor. Şayet insanlık İslam'ın bu faydalı reçetesini tatbik etmiş olsa idi, bu kavga ve savaşlar yaşanmayacaktı.

Demek ki Ademoğlu sadece kendi menfaatlerini düşünmesiyle ve kendi malını çoğaltmak için faiz işine girmekle çok büyük bir tahribata sebep olmaktadır.

EN HAYIRLI İNSAN KİMDİR?

En hayırlı insan başkalarına faydalı olandır. Peygamber Efendimiz(asm), buyuruluyor ki:

'İnsanların en hayırlısı, insanlara faydalı olandır.' (Hadis-i Şerif)

Kendimizin durumu iyi de olsa başkalarını, özellikle de komşumuzu düşünmemiz gerektiği aşağıdaki Hadis-i Şerif ihtar ediyor:

‘Komşusu aç iken tok yatan bizden değildir.’ (Hadis-i Şerif)

Bir Kıssa: ‘Neme Lazım’

Kanuni Sultan Süleyman kardeşi Allah dostu Yahya Efendi'ye Osmanlı devletinin geleceği nasıl olur? Acaba bir gün olur da bu koca devlet son bulur mu? manalarına gelecek soruları mektup yollayarak sorar.

Yahya efendi “Neme lazım be sultanım!” diyerek mektuba kısaca cevap verir. Sultan bu söze mana veremez. Yahya Efendi'nin Beşiktaş'taki dergahına gider sitem dolu bir şekilde:

“Ağabey ne olur mektubuma cevap ver. Bizi geçiştirme, soruyu ciddiye al!” der.

Yahya Efendi:“Sultanım, sizin sorunuzu ciddiye almamak kabil mi? Ben sorunuzun üzerine iyice düşündüm ve kanaatimi de açıkça arzetmiştim.” der.

Sultan: İyi ama bu cevaptan bir şey anlamadım. Sadece “neme lazım be sultanım! demişsiniz...” der.

Yahya efendi: “Sultanım! Bir devlette zulüm yayılsa, haksızlıklar ayyuka çıksa... İştienler de neme lazım, deyip uzaklaşsalar, sonra koyunları kurtlar değil de, çobanlar yese, bilenler bunu söylemeyip sussa gizlese, fakirlerin, muhtaçların, yoksulların, kimsesizlerin feryadı göklere çıksa, bunu da taşlardan başkası işitmese, işte o zaman devletin sonu görünür. Böyle durumlardan sonra devletin hazinesi boşalır, halkın itimat ve hürmeti sarsılır. Asayiş ve emniyete vesile olan itaat hissi gider, halkta hürmet duygusu yok olur. Çöküş ve izmihlal de mukadder hale gelir...” diyerek sultana cevap verir.

Evet devletleri kuran ve yaşatanlar öyle insanlardır ki: bir vazife olduğu zaman “Bunu kim yapar?” sorusuna, sağına soluna bakmadan “Ben yaparım” diyenlerdir. Devleti yıkanlar ise “neme lazım” diyerek üzerine düşen vazifeyi yapmayanlar veya su-i istimal edenlerdir.

Bir Kıssa: Sahabinin Diğergamlığı

‘Yermuk Gazası’nda suyu elinde kalan, ashab-ı kirâmın ileri gelenlerinden Hazret-i Huzeyfe (ra) anlatıyor: Yermuk Savaşı’nda idi. Çarpışmanın şiddeti geçmiş, ok ve mızrak darbeleri ile yaralanan Müslümanlar, düştükleri sıcak kumların üzerinde can vermeye başlamışlardı. Bu arada ben de güç bela kendimi toparlayarak amcamın oğlunu aramaya başladım. Son anlarını yaşayan yaralıların arasında biraz dolaştıktan sonra, nihayet aradığımı buldum; fakat ne çare, kanlar içinde yatan amcamın oğlu, kaş göz işaretleriyle derdini güçlükle anlatabiliyordu. Daha evvel hazırladığım su kırbasını göstererek, “Su istiyor musun?” dedim.

Belli ki istiyordu, çünkü dudakları harareten kavrulmuştu. "Çabuk, hâlimi görmüyor musun?" der gibi bana bakıyordu. Ben kırbanın ağzını açtım, suyu kendisine doğru uzatırken biraz ötedeki yaralıların arasındaki İkrime'nin iniltisi duyuldu:

— Su, su! Ne olur tek damla olsun su!

Amcamın oğlu Hâris (ra) bu feryadı duyar duymaz, kaş ve göz işaretleriyle suyu hemen İkrime'ye (ra) götürmemi istedi. Kızgın kumların üzerinde yatan şehitlerin aralarından koşa koşa İkrime'ye yetiştim ve hemen kırbamı kendisine uzattım. İkrime elini kırabaya uzatırken İyaş'ın iniltisi duyuldu:

— Ne olur bir damla su verin! Allah rızası için bir damla su!

Bu feryadı duyan İkrime, elini hemen geri çekerek suyu İyaş'a (ra) götürmemi işaret etti. Haris gibi o da içmedi. Ben kırbayı alarak şehitlerin arasında koşa koşa İyaş'a yetiştiğim zaman, kendisinin son kelimesini işitiyordum. Diyordu ki:

— İlâhî! İmân davası uğrunda canımızı feda etmekten asla çekinmedik. Artık bizden şehadet rütbesini esirgeme. Hatalarımızı affeyle! Belli ki

İyaş artık şehadet şerbetini içiyordu. Benim getirdiğim suyu gördü fakat vakit kalmamıştı. Başladığı kelime-i şehadeti ancak bitirebildi. Derhal geri döndüm, koşa koşa İkrime'nin yanına geldim.

Kırbayı uzatırken bir de ne göreyim! İkrime de şehit olmuştu. Bari dedim, suyu amcamın oğlu Hâris'e yetiştireyim. Koşa koşa ona geldim, ne çare ki o da ateş gibi kumların üzerinde kavrula kavrula ruhunu teslim eylemişti.

Kendilerinde bir sıkıntı (bir ihtiyaç)bile olsa, (o kardeşlerini) kendi nefislerine tercîh ederler!

Kuran-ı Kerimde buyuruluyor ki:

Onlardan önce o yurda (Medîne'ye) yerleşmiş ve (samîmâne) îmâna sarılmış olanlar(Ensar), kendilerine hicret edip gelen (Muhâcir)leri severler; hem (onlara) verilenlerden dolayı sînelerinde bir ihtiyaç (bir rahatsızlık) duymazlar ve kendilerinde bir sıkıntı (bir ihtiyaç)bile olsa, (o kardeşlerini) kendi nefislerine tercîh ederler! Kim nefsinin cimriliğinden korunursa, işte onlar gerçekten kurtuluşa erenlerdir! HAŞR Suresi 9. ayet meali

[Bu konudaki slaytı üst seçeneklerdeki "İslamiyet" seçeneğinden "Kısa Sunular" seçeneğine tıklayarak ulaşabileceğiniz gibi buraya tıklayarak da ulaşabilirsiniz.](#)